

Arrest

nr. 304 941 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VERSTRAETEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 3 januari 2022, dient op 6 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 4 mei 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 9 mei 2023.

1.3. Op 22 juni 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Nare Sufi in het district Chardara van de provincie Kunduz. U bent soenniet. U werkte in een auto-onderdelen winkel en was taxichauffeur in Kunduz, met de route van Nar-e Sufi tot Jomabazar.

U vervoerde dagelijks F. (...), dochter van M. (...) (A. (...)), met de taxi naar de madrassa waar ze les gaf. M. (...) (A. (...)) is een voormalig commandant van het leger, provinciegouverneur van Kunduz en lid van de taliban. U praatte op deze manier veel met haar en op een dag zei ze tegen u dat ze verliefd was op u. U had een liefdesrelatie met F. (...) van 2018 tot 2020. U deed uw best om de relatie geheim te houden en was voorzichtig, maar het publiek heeft uw relatie wel ontdekt. Vooral uw familie wist van uw liefdesrelatie en ook mensen van het dorp wisten van uw relatie. Na twee jaar ontdekte de moeder van F. (...) uw liefdesrelatie en vertelde zij dit tegen haar vader. De vader van F. (...) werd kwaad en nam F. (...) en uw vader mee en doodde hen. F. (...) werd gedood op de dag dat Kunduz in de handen viel van de taliban. Uw vader werd vijf dagen voor de val van Kunduz in 2021 gedood voor de ogen van de mensen in de hoofdstraat van het dorp. Uw familie bezat twee huizen. Eén huis was in het dorp Nar-e Sufi, het andere huis was in de stad. Uw huis in de stad werd gebombardeerd door M. (...) (A. (...)) uit wraak. Later maakte de taliban hiervan hun basis. De taliban kwam op zoek naar u en overhandigde een dreigbrief. Ongeveer tien dagen na de ontdekking van uw liefdesrelatie bent u vertrokken uit Afghanistan. U ging van Nimroz naar Pakistan en reisde vervolgens naar Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk om uiteindelijk op 3 januari 2022 te arriveren in België. Op 6 januari 2022 dient u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Uw twee broers, I. (...) en S. (...), verlieten Afghanistan na u omwille van de problemen die u ondervonden had met de taliban. Ze werden onderweg terug naar Afghanistan gedeporteerd en wonen nu terug in Kunduz.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van een akte omtrent uw huis in de stad, een kopie van een dreigbrief van de taliban, een kopie van het paspoort van uw moeder, een kopie van het paspoort van uw vader en een kopie van foto's van uw huis in de stad dat vernietigd is door de taliban neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u een liefdesrelatie had met F. (...), de dochter van M. (...) (A. (...)), een voormalig commandant van het leger, provinciegouverneur van Kunduz en lid van de taliban (CGVS p. 12, 13, 23).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België op 3 januari 2022 zestien jaar oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 20 januari 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.3 jaar een goede schatting is. Uw geboortedatum werd bijgevolg van 14 maart 2005 naar 1 januari 1998 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast, ook geeft u door zich valselyk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk en geloofwaardig te maken.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw relatie met F. (...), de dochter van M. (...) (A. (...)). Uw verklaringen hieromtrent zijn immers dermate oppervlakkig, dat zij ongeloofwaardig zijn. Zo zegt u dat de relatie ontstaan is toen u haar dagelijks vervoerde met de taxi naar de madrassa waar zij les gaf. U praatte steeds met haar en op een dag zei ze tegen u dat ze verliefd was op u en dat ze met u samen wilde zijn. Op deze manier zou jullie relatie begonnen zijn (CGVS p. 12, 14). Dit kan echter moeilijk geloofd worden. Een Afghaanse vrouw die zulks initiatief neemt is immers hoogst ongebruikelijk. Dat zij bovendien de dochter zou zijn van een taliban commandant en naar alle verwachtingen binnen een streng conservatieve omgeving is opgegroeid, maakt haar openlijke liefdesverklaring aan u in een dergelijke situatie nog meer ondenkbaar. Relaties buiten een huwelijk worden immers beschouwd als "zina" (ontucht/seks buiten het huwelijk) en staat gelijk aan een morele misdaad in Afghanistan. Een persoon die zich hier schuldig aan maakt loopt het risico op vergelding door familieleden en de bredere gemeenschap in de vorm van eerwraak. Vrouwen konden hier reeds voor de machtsovername van de taliban strafrechtelijk vervolgd worden. De landeninformatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier

Dat u haar dagelijks vervoerde met de taxi en op deze manier jullie relatie zou ontstaan zijn, kan evenmin om volgende redenen geloofd worden. Wanneer u gevraagd wordt wie uw klanten waren die u vervoerde met uw taxi, zegt u dat ze van overal kwamen, zonder F. (...) te vermelden (CGVS p. 6). Wanneer nadien u gevraagd wordt of u ook vaste klanten had, zegt u ja en benoemt u A. (...) en K. (...) als vaste klanten (CGVS p. 6). Opnieuw vermeldt u F. (...) niet. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe uw werkdag er normaal uitzag, antwoordt u: "ik moest elke dag gaan naar de winkel, in de ochtend nam ik mijn taxi mee en wanneer ik gedaan had met mijn winkel, mijn werk, ik ging terug naar mijn dorp" (CGVS p. 7). Opnieuw maakt u geen melding van F. (...), nochtans bracht u haar dagelijks met de taxi naar de madrassa en bracht u haar terug naar huis (CGVS p. 12, 14). Nadien wordt u gevraagd wie over het algemeen uw klanten waren, waarop u antwoordt dat wie kwam, mocht zitten in de auto en het mensen waren van de regio (CGVS p. 7). U bevestigt ook dat u vrouwen vervoerde (CGVS p. 7). Opnieuw zegt u niets over F. (...). Wanneer u ten slotte gevraagd wordt of u ook familieleden van de taliban vervoerde, antwoordt u: "neen" (CGVS p. 7). U meldt F. (...) niet, terwijl zij duidelijk familie is van de taliban. U verklaart immers uitdrukkelijk dat haar vader M. (...) (A. (...)) lid en leider was van de taliban (CGVS p. 13). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt en gevraagd wordt om welke reden u zei dat u geen familieleden van de taliban vervoerde, zegt u: "want ze gingen niet met mij, in de stad Kunduz was toen de overheid aanwezig, ze moesten toen niet naar daar, daarnaast ze hebben hun eigen motoren en auto's". Wanneer u dan erop gewezen wordt dat F. (...) familie is van de taliban, zegt u: "ja, ze was familie van de taliban, maar ze was helemaal apart, ze was alleen" (CGVS p. 22). Voorgaande redenen tonen aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u F. (...) dagelijks vervoerde en op deze manier een liefdesrelatie ontstaan is.

Vervolgens bent u niet in staat uitvoerig te vertellen over F. (...), wat wel van u kan verwacht worden aangezien u stelt een liefdesrelatie te hebben gehad met haar gedurende ongeveer twee jaar (CGVS p. 12). Wanneer u gevraagd wordt meer te vertellen over F. (...), zegt u beknopt dat ze een goed persoon en beleefd was en ze niets slecht tegen iemand zei (CGVS p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt haar uiterlijk te omschrijven, antwoordt u opnieuw oppervlakkig dat ze goed was van alle kanten (CGVS p. 15). Voorts wordt u gevraagd hoe haar persoonlijkheid was. U zegt vaag en beknopt dat ze een goede mentaliteit had (CGVS p. 15). Vervolgens wordt u gevraagd te duiden op welke manier u uw verliefdheid uitte. Hierop zegt u: "toen ze over haar liefde verteld heeft aan mij, dan ik was ook verliefd op haar" (CGVS p. 15). Ook wordt u gevraagd een anekdote over jullie relatie te vertellen, waarop u ontwijkend antwoordt door te stellen dat jullie van alle kanten een relatie hadden met elkaar en dat jullie vooral lichamelijk contact hadden (CGVS p. 15). Voorts kan u niet doorleefd en uitgebreid vertellen wat F. (...) deed in haar dagelijks leven en vrije tijd. U zegt beknopt dat ze les gaf aan kinderen en in haar vrije tijd ging ze uit naar een groot veld Dajnar Tantom (CGVS p. 15). Vervolgens bent u niet in staat te verduidelijken of jullie toekomstplannen hadden samen. U zegt namelijk: "niets speciaals, toch wel" (CGVS p. 15). Wanneer u gevraagd wordt wat u bedoelt met "toch wel", antwoordt u dat jullie toch niet bij mekaar gekomen zijn omdat haar vader zijn dochter vermoord heeft (CGVS p. 15-16). Het is opmerkelijk dat u zo weinig informatie heeft over F. (...), waarmee u een langdurige liefdesrelatie had van 2018 tot 2020 (CGVS, p. 14). Aangezien u niet doorleefd en uitgebreid kan vertellen over haar, wordt het bestaan van de liefdesrelatie verder in twijfel getrokken en ongeloofwaardig beschouwd.

Bovendien bevestigt u dat jullie liefdesrelatie publiek geweten was en u weinig moeite gedaan heeft om deze liefdesrelatie geheim te houden. Dit blijkt uit uw volgende verklaringen. Wanneer u gevraagd wordt hoe u F. (...) heeft leren kennen, antwoordt u dat F. (...) in uw huis woonde. In hetzelfde huis woonde uw familie, waarmee u uw moeder, vader, broers en zussen bedoelt (CGVS p. 14). Uw moeder was op de hoogte van jullie relatie en zei zelfs dat het "goed nieuws" was (CGVS p. 14). Wanneer vervolgens gevraagd wordt wie van uw relatie afwist, antwoordt u dat de twee broers van F. (...) op de hoogte waren (CGVS p. 16).

Daarnaast bevestigt u dat iedereen het wel wist, vooral uw familie, en er waren ook mensen in het dorp die ervan wisten (CGVS p. 16). Vervolgens wordt u gevraagd of u moeite gedaan heeft om de relatie geheim te houden. U zegt dat jullie uw best gedaan hebben, maar de mensen waren toch op de hoogte (CGVS p. 16). Voorgaande maakt het dan ook ongeloofwaardig dat de vader van F. (...), M. (...) (A. (...)), gedurende de twee jaar durende liefdesrelatie niet op de hoogte was van uw relatie. Als reden hiervoor geeft u aan dat haar vader niet altijd op éénzelfde plaats was en om de zoveel maanden pas thuis kwam. Als hij thuis kwam, bleef hij niet lang en moest hij terug vertrekken (CGVS p. 16). Dit kan niet overtuigen. Haar vader was immers lid van de taliban en commandant van het leger (CGVS p. 13). Hij had dus veel sociale contacten met andere mensen in de regio. Bovendien waren ook de broers van F. (...) op de hoogte, zo verklaart u. Dat het de vader van F. (...) nooit eerder ter ore zou zijn gekomen is niet aannemelijk. Uw moeder en familie waren samen met andere dorpelingen op de hoogte van uw relatie. De kans dat hij dan ook op de hoogte was van de relatie is reëel. Des te meer gezien u twee jaar lang een relatie had. Bovendien antwoordt u zelf op de vraag welke voorzorgsmaatregelen u trof om uw relatie verborgen te houden dat jullie uw best gedaan hadden en voorzichtig waren, maar dat algemeen geweten is dat als één iemand ontdekt dat u een relatie heeft, het wordt doorverteld (CGVS p. 17). Wanneer u erop gewezen wordt dat u zich in het publiek begaf met F. (...) en velen op de hoogte waren van uw relatie en dat dat niet voorzichtig is, zegt u: "we hebben ons best gedaan, maar het publiek heeft ons wel ontdekt (CGVS p. 17). Het is dan ook onwaarschijnlijk en ongeloofwaardig dat F. (...) haar vader pas twee jaar nadien de relatie ontdekt heeft toen haar moeder dit verteld zou hebben aan hem (CGVS p. 12, 17). Het feit dat u zo weinig moeite deed om uw relatie verborgen te houden, valt ook moeilijk te rijmen met uw vrees dat uw liefdesrelatie ontdekt zou worden door F. (...) haar vader. U zegt dat u bang was dat uw relatie ontdekt zou worden door haar vader, aangezien hij bij de taliban was en hij een probleem kon maken (CGVS p. 17). Hierbij worden toch wel wat vragen gesteld. Indien u daadwerkelijk een vrees zou hebben gehad dat uw relatie door haar vader ontdekt zou worden aangezien hij bij de taliban was, kan worden aangenomen van een normaal vooruitziend en voorzichtig persoon dat hij zijn best doet om de relatie zo goed mogelijk geheim te houden voor de buitenwereld. U heeft dit nagelaten te doen zoals blijkt uit voorgaande. Bovendien stelde u eerder tegenstrijdig dat u pas wist dat haar vader bij de taliban was in 2020 en niet gedurende de liefdesrelatie (CGVS p. 14). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u: "ja toen wist ik niet dat hij bij de taliban was, thuis zeiden ze altijd hij is nooit thuis, we hadden soort gevoel, ik was altijd voorzichtig" (CGVS p. 17). Het feit dat uw liefdesrelatie publiek geweten was en u niet de nodige voorzichtigheid heeft aangenomen om uw liefdesrelatie geheim te houden, stemt niet overeen met uw vrees ontdekt te worden door de vader van F. (...) en leidt direct tot een inbreuk op de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven.

Voorts bent u niet in staat geloofwaardige verklaringen af te leggen over de gevolgen nadat uw relatie ontdekt werd door de vader van F. (...) Zo stelt u dat hij zijn dochter F. (...) en uw vader gedood heeft. Ook zou hij uw huis in de stad gebombardeerd hebben (CGVS p. 18-20). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in staat bent uitgebreid en gedetailleerd te vertellen over de dood van F. (...). U heeft bovendien nagelaten zich grondig in te lichten over het overlijden van F. (...). Hierdoor lijkt u zich niet enorm bekommerd te hebben over het lot van F. (...), het meisje waarmee u een liefdesrelatie had. Wanneer u immers gevraagd wordt meer te vertellen over de dood van F. (...), zeg u beknopt: "ze hebben haar in het huis vermoord, mijn moeder heeft dat verteld toen ik vertrokken was, ik weet niet precies hoe ze hebben haar vermoord" (CGVS p. 19). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt te vertellen wat u meer weet van haar dood, zegt u dat u van uw moeder gehoord heeft dat ze haar hebben vermoord en haar in het dorp hebben begraven (CGVS p. 19). Ten slotte zegt u oppervlakkig dat ze overleden is door onderdrukking en haar hebben geslagen tot ze dood was (CGVS p. 19). U geeft geen concrete informatie over haar overlijden en legt evenmin enige stukken neer die dit zouden kunnen staven. Ook over de dood van uw vader kan u niet veel zeggen. Zo zegt u beknopt dat M. (...) (A. (...)) op uw vader geschoten heeft voor de ogen van de mensen in de hoofdstraat van het dorp en hem zo vermoord heeft (CGVS p. 18-19). Andere informatie geeft u niet. U legt evenmin bewijsstukken neer ter staving van de moord op en het overlijden van uw vader. Op de opmerking dat het vreemd is dat uw vader vermoord werd in publiek en op die manier ruchtbaarheid gaf aan uw relatie met F. (...), reageert u kort: "dat kan zo zijn" (CGVS p. 19). Op zijn minst merkwaardig aangezien u stelde dat M. (...) (A. (...)) kwaad en verontwaardigd was dat zijn dochter zo iets kon doen gezien hij commandant was en Pashtun (CGVS p. 12, 15). Dat M. (...) ruchtbaarheid zou geven aan dit schandaal, lijkt dan ook onwaarschijnlijk. U kan ook niet precies duiden wanneer uw vader overleden is. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u dat hij in 2021, vijf dagen voor de val van Kunduz, overleden is, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ en Dienst Voogdij stelde dat uw vader respectievelijk acht maanden en drie jaar geleden gestorven is (verklaring DVZ p. 7, Dienst Voogdij p. 2, CGVS p. 19). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u: "neen, mijn vader is niet op die tijdstippen dat u zegt vermoord, hij is vermoord toen Kunduz is gevallen, vijf dagen voor de val van Kunduz, andere provincies waren nog niet gevallen" (CGVS p. 20). Bovendien is niet bewezen dat uw huis effectief is gebombardeerd. Het loutere feit dat u een kopie van vier foto's neerlegt van een huis dat bouwvallig is, bewijst niet dat dit huis enerzijds gebombardeerd is en anderzijds dat dit uw huis is. Bovendien kan u niet specifiek verduidelijken om welke reden het huis gebombardeerd zou zijn. Zo zegt u dat het was om jullie huis te vernietigen aangezien het een mooie plaats was (CGVS p. 19). Daarnaast zou

de taliban een basis gemaakt hebben van jullie huis (CGVS p. 18). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban uw huis zou vernietigen, des te meer aangezien het een mooie plaats was om dan nadien er hun basis van te maken. Het houdt geen steek dat ze van een vernietigd huis een basis zouden maken. Bovendien kon u eerder niet zeggen waar de basis was van de talibanleden, om nadien te stellen dat uw eigen huis een basis is van de taliban wat weinig coherent te noemen is (CGVS p. 10, 18). Voorgaande redenen leiden ertoe dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent de gevolgen van de ontdekking van uw liefdesrelatie door de vader van F. (...). Uw beknopte en tegenstrijdige verklaringen hierover, klemmt met uw ingeroepen asielrelaas en leidt verder tot een inbreuk op de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven.

Aangaande uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS, kan nog volgende tegenstrijdigheid worden opgemerkt. Zo stelt u op het CGVS dat u nooit contact heeft gehad met de taliban, nochtans beweerde u eerder op de DVZ dat de taliban tien à vijftien keren langskwamen bij u thuis om woonst en eten te vragen (DVZ, CGVS vragenlijst, p. 2). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u: "neen van eten weet ik niet, waarom ze hebben dat geschreven, ze kwamen naar mijn huis toen mijn familie is vertrokken naar mijn maternale oom, ik was toen niet daar, ik was toen vertrokken" (CGVS p. 20). Dit kan echter voorgaande niet verschoenen. Hoewel u beweert op het CGVS dat de taliban u kwam zoeken, bent u hiervan merkwaardig genoeg weinig op de hoogte. Zo weet u niet wie van de taliban u kwam zoeken (CGVS p. 20-21). Ze waren immers ongekende mensen en hun gezichten waren bedekt, zo beweert u (CGVS p. 21). Behalve deze stereotiepe omschrijving, geeft u geen verdere informatie over degenen die u nog steeds zouden zoeken. Uw verklaring blijft louter een blote bewering die u niet weet te staven. Het gegeven dat u heeft nagelaten meer informatie in te winnen over deze talibanleden, wijst op desinteresse en klemmt met uw ingeroepen vrees (CGVS p. 21). Voorts stelt u een dreigbrief te hebben ontvangen, maar u bent niet in staat nuttige informatie te verstrekken over deze dreigbrief. Wanneer u gevraagd wordt wie u de dreigbrief heeft overhandigd, zegt u kortweg: de taliban (CGVS p. 21). U weet niet wie van de taliban dit gebracht heeft en heeft verder geen informatie (CGVS p. 21). U bent niet in staat de talibanleden te benoemen en heeft nagelaten meer informatie in te winnen over deze talibanleden (CGVS p. 21). Ten slotte is het ook noemenswaardig dat uw twee broers, I. (...) en S. (...), na u Afghanistan hebben verlaten in verband met uw problemen en hierdoor een vrees hebben vermoord te worden, maar terug gedeporteerd zijn én nu terug wonen in Kunduz (CGVS p. 22-23). Wanneer u gevraagd wordt hoe het gaat met uw familie in Afghanistan, zegt u dat het goed met hen gaat en u niet weet of zij problemen hebben ervaren met de taliban (CGVS p. 23). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt en gevraagd wordt om welke reden u wel problemen zou hebben aangezien uw broers teruggekeerd zijn en nu geen problemen hebben, zegt u beknopt en vaag: "die zaak gaat over mij" (CGVS p. 23). U bent niet in staat duidelijk en aannemelijk te motiveren wat uw persoonlijke problemen zijn bij terugkeer naar Afghanistan. Aan uw verklaringen omtrent uw vrees voor vervolging door de taliban wordt dan ook geen geloof gehecht.

Volledigheidshalve kan worden aangevuld dat u eveneens incoherente verklaringen aflegde over uw oom. Zo stelde u bij de registratie van uw verzoek voor de Dienst Voogdij op 6 januari 2022 dat u problemen had met uw oom en om die reden Afghanistan verlaten hebt. Op het CGVS repte u met geen woord hierover. Hiermee geconfronteerd door het CGVS, bevestigt dat u geen enkel probleem heeft met een oom in Afghanistan (Dienst Voogdij p. 4, CGVS p. 22).

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. De foto's die u neerlegt, waarvan vier foto's waarop een bouwvallig en vernietigd huis te zien is, geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen en vormen geen bewijs van uw ingeroepen problemen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dit geldt aldus ook voor taskara's en dreigbrieven van de taliban. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker maakt gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"Doordat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing.

Terwijl de bovenstaande geschonden bepaling vereist dat een dergelijke bestuurshandeling op een juiste en juridische aanvaardbare manier gemotiveerd wordt. Dat vereist is dat in het licht van de vermelde motieven, de beslissing als redelijk moet voorkomen.

De eis van de materiële motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Zoals hierna nader zal worden toegelicht, is de bestreden beslissing gesteund op een onredelijke beoordeling van de bijgebrachte stukken van verzoeker en verklaringen van verzoeker.

Nochtans dient de aanvraag toch in overweging genomen worden.

Verzoeker zou er graag op willen wijzen dat de weigering op niet afdoende wijze gemotiveerd wordt:

Er is duidelijk een beoordelingsfout gemaakt en de beslissing is gesteund op verkeerde motieven. De beslissing wordt gesteund op verschillende aannames dewelke niet worden gestoeld op enig bewijs.

Vervolgens brengt verzoeker diverse stukken bij. Eén voor één trekt men deze bewijsstukken in twijfel door te stellen dat het "niet bewezen [is] dat uw huis effectief is gebombardeerd.

Het loutere feit dat u een kopie van vierfoto's neerlegt van een huis dat bouwvallig is, bewijst niet dat dit huis enerzijds gebombardeerd is en anderzijds dat dit uw huis is."

Hetzelfde geldt voor de dreigbrief. Verzoeker zijn maternale oom krijgt een dreigbrief dat als verzoeker wordt opgepakt in Afghanistan, hij vermoord zou worden. Ook dit wimpelt men af door te stellen dat deze brief nep kan zijn. Dit is geen weerlegging van de bewijsstukken die verzoeker bijbrengt.

Het is bijzonder moeilijk voor verzoeker om bewijs te vergaren. Indien hij bewijs bijbrengt, wordt de waarachtigheid steeds in twijfel getrokken. Op deze manier kan verzoeker natuurlijk moeilijk zijn verhaal bewijzen.

Daarnaast stelt men de leeftijd van verzoeker in vraag. Verzoeker is analfabeet. Hij kan enkel afgaan op de gegevens die men hem steeds hebben meegedeeld.

De elementen die verzoeker aanbracht, waren en zijn nochtans zeer aannemelijk.

Er is in casu wel degelijk sprake van een manifeste appreciatiefout.

De feitelijke gegevens, door verzoeker aangehaald, zijn niet correct beoordeeld gezien de beslissing gesteund is op motieven waarvan niet is aangetoond dat ze in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen genomen worden."

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker legt op 16 februari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarin gerefereerd wordt aan documenten betreffende zijn tewerkstelling in België, met name een verklaring van zijn werkgever en loonfiches die worden bijgevoegd. In deze aanvullende nota wenst verzoeker nog bijkomende informatie over te maken omtrent de algemene situatie in Afghanistan en dit als volgt:

"Aangaande de nood aan subsidiaire bescherming overeenkomstig het artikel 48/4 Vw

-2.1.

Aangaande de subsidiaire bescherming onder het artikel 48/4 Vw

Het artikel 48/4 Vw stelt het volgende:

"(...)."

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden gezien er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar ernstige schade loopt in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan zich hiermee niet akkoord verklaren.

De motivering van het CGVS is op dit punt niet ernstig te noemen. Het CGVS voldoet hier immers niet aan haar onderzoeksbevoegdheid, noch houdt zij terdege rekening met alle elementen in het dossier.

-2.2. 3.

De verzoekende partij loopt een reëel gevaar nu de Taliban aan de macht is in Afghanistan.

Indien verzoeker zou worden teruggestuurd naar het land van herkomst, bestaat er een reëel, realistisch risico dat verzoeker ernstige schade zou oplopen.

Het CGVS is van oordeel dat geen enkele van deze situaties van toepassing is in geval van verzoeker.

Zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een asielrelaas, is het CGVS niet vrijgesteld van haar opdracht om het risico op ernstige schade te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat (zie RVV 28 juni 2018, 206 172).

-2.2.1.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Voorheen kreeg een Afghaanse verzoeker de subsidiaire bescherming toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de Taliban de macht had.

Het is dan ook frappant te noemen dat nu de Taliban over heel Afghanistan de macht heeft, er quasi geen subsidiaire bescherming meer kan worden verleend.

Het nieuw beleid van het CGVS m.b.t. tot de subsidiaire bescherming wordt aangevat met een uiteenzetting omtrent een afname van het geweld en verbeterde veiligheidssituatie nu de Taliban de macht heeft kunnen claimen.

M.b.t artikel 48/4 § 2, c) Vw stelt het CGVS:

“ (...)”

(zie bestreden beslissing CGVS)

Dit is dan ook verbazend, gezien deze visie lijnrecht ingaat tegen het standpunt van het UNHCR, dat sinds de machtswissel van augustus 2021 aan de alarmbel trekt en benadrukt de UNHCR nog steeds dat een (gedwongen) terugkeer naar Afghanistan de terugkeerder bootstelt aan onherstelbare schade. Dit werd nota bene in februari 2023 herbevestigd. (zie supra)

De UNHCR dringt zelfs aan op het feit dat wanneer een Staat beslist dat de Afghaanse verzoeker geen vluchtelingenstatus kan worden toegekend, het onmogelijk is om op heden een beslissing van weigering van de subsidiaire bescherming te nemen :

“(…).”

(zie: (...))

Ingevolge het art. 48/6 Vreemdelingenwet geldt er bij een verzoek tot internationale bescherming een medewerkingsplicht en een samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en het CGVS. Dit resulteert in het dragen van een gedeelde bewijslast.

Het CGVS dient actief mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en anderzijds moet het CGVS nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst verzamelen.

Het mag dan ook verbazend zijn dat het CGVS zelf toegeeft dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is over de situatie in Afghanistan. Echter stellen zij dat er nieuwe informatie is van verschillende gezaghebbende experts, analisten en internationale organisaties die stellen dat de situatie verbeterd zou zijn.

Verzoekende partij wenst het CGVS erop te wijzen dat alle bronnen die zij aanhalen, zélf stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij een terug.

Het UNHCR bevestigt dit ook in haar Guidance Note van februari 2022 door te stellen dat het verkrijgen van objectieve en correcte informatie, niet voorhanden is:

“(…).”

(zie: (...))

Ook het EUAA Country Guidance: Afghanistan, April 2022 bevestigt dit:

“(…).” (zie: (...))

Dat de informatie waarop het CGVS zich aldus baseert om te concluderen dat er geen willekeurig geweld meer is in Afghanistan die leidt tot een nood aan internationale bescherming, met een korrel zout dient te worden genomen.

Zo kan verzoekende partij hiervoor verwijzen naar het COI Repository rapport van Asylas, die de veiligheidssituatie in Afghanistan in kaart brengt. (zie Afghanistan: (...))

Dit wordt ook bevestigd in het United Nations General Assembly Security Council, General Assembly Security Council, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security: Report of the Secretary-General van 27/02/2023:

“(…).”

Dat verzoeker zeker een risico hiertoe heeft, gelet op het feit dat hij ook al zeer lang geleden uit Afghanistan is gevlucht, waardoor, indien hij plots terug dient te keren, hij zeker in het vizier zal komen, gelet op zijn langdurige afwezigheid.

Zoals ook reeds hierboven aangehaald, dient het CGVS een toekomstgerichte beoordeling te maken. Gezien verscheidene internationale experts en analisten aanhalen dat de situatie aan het verslechteren is voor burgers, dient het CGVS hiermee wel degelijk rekening te houden bij haar beoordeling. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Dat het CGVS geen rekening houdt met deze erg volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan. Zij houdt geen rekening met de actuele veiligheidssituatie.

Het CGVS is aldus niet enkel verplicht om met de veranderende actuele situatie rekening te houden, doch ook is zij gehouden om met persoonlijke elementen rekening te houden die leiden tot een hoger risico om slachtoffer te zijn van willekeurig geweld bij een eventuele terugkeer.

Dat de verzoeker in dit kader wenst te wijzen op het feit dat hij verwesterd is en verblijft in volgens de Taliban "een niet- moslim land". (zie supra).

Dit is uiteraard een persoonlijk omstandigheid die het risico verhoogd om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker kan hiervoor ook verwijzen naar rechtspraak van uw Raad.

Uw Raad stelt vast op basis van het arrest Elgafaji van het Europees Hof van Justitie (zaak C-465/07 van 17 februari 2009) dat een onderscheid gemaakt moet worden tussen twee situaties:

wanneer het willekeurig geweld zodanig is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat elke burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade ;

wanneer het geweld willekeurig is, maar niet het niveau bereikt dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt, moeten persoonlijke elementen in acht genomen worden die specifiek voor de betrokkene het risico verhogen om slachtoffer te worden.

Dat het CGVS klaarblijkelijk van oordeel is dat de situatie in Afghanistan aanleunt bij de tweede situatie.

Dat uw Raad oordeelt dat wanneer er geen sprake is van de eerste situatie doch bij het beoordelen van de tweede situatie rekening moet houden met persoonlijke omstandigheden.

Dat de reeds hierboven aangehaalde persoonlijke omstandigheden, indien niet voldoende om in aanmerking te komen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut, minstens in aanmerking genomen dienen te worden bij de beoordeling omtrent de subsidiaire beschermingsstatus.

Echter houdt het Commissariaat- Generaal hiermee geen rekening. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

-2.2.3.

Wat betreft artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

Het CGVS doet opnieuw een algemene theoretische uiteenzetting over de algemene toepasbaarheid van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet op Afghanistan.

Verwijzend naar het vermeld Elgafaji arrest maakt het CGVS een onderscheid naargelang de algemene slechte socio-economische en humanitaire situatie al dan niet wordt veroorzaakt door overheidsfactoren.

a)

Zij argumenteert vervolgens als volgt:

"(...)"

(zie bestreden beslissing CGVS)

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze motivering.

b)

Dat de actor in Afghanistan de overheid is, met name de Taliban. Dat tijdens het vorige schrikbewind van de Taliban Afghanen nog veelvuldig een beschermingsstatus in België kregen (zie jaarverslag CGVS 2001-2002 m.b.t. jaren 1988 – 2000).

Echter gaat het CGVS niet in op de precaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de Taliban en de strikte en vergaande toepassing van de Sharia.

Het rapport van Human Rights Watch, Taliban 'Vice' Handbook Abusive, dd. 29 oktober 2021 ((...)) stelt dat de Taliban een handboek gebruiken dat uitermate strengere regels oplegt.

Bovendien zou de Taliban zich vaak niet aan de rechten die in het handboek van het Taliban-Ministerie 'Vice and Virtue' worden beschermd.

In het handboek stelt onder meer:

"(...)"

Het vermeld Nanssen rapport stelt:

"(...)"

Graeme Smith van de International Crisis Group stelt: "(...)". ((...))

Ook Amnesty International rapporteert tevens grove mensenrechtenschendingen in het huidige Talibanbewind en vraagt dringend actie van mensenrechtenorganisaties :

"(...)"

(zie (...))

Dat verzoeker derhalve een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet!

Dat het CGVS de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog verliest.

In het Nanssenrapport wordt de vergelijking gemaakt naar analogie met het bewind gehanteerd door Al Shabaab in delen van Somalië (...). Dat de Somalische verzoekers afkomstig uit een regio waar Al Shabaab zijn strikte toepassing van de Sharia hanteert in België de subsidiaire bescherming worden toegekend. En niet omwille van de algemene veiligheidssituatie of de mate van gevechten maar omwille van de vergaande toepassing van de Sharia.

Het recente UNAMA rapport van juli 2022 concludeert op het einde van haar rapport, dat de mensenrechtenschendingen in Afghanistan zeer ernstig zijn:

"(...)."

(zie: (...))

Meer dan 1 jaar na de machtsovername door de Taliban, blijft de humanitaire crisis in Afghanistan welig tieren.

De grootste risicoprofielen in deze humanitaire crisis zijn volgens het HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN 2022 voornamelijk vluchtelingen die terugkeren naar Afghanistan. Indien verzoeker aldus zou dienen terug te keren naar Afghanistan, zal hij behoren tot de profielen die het meeste risico lopen wat een onmenselijke en vernederende behandeling zal uitmaken.

Ook Human Rights Watch heeft in een recent rapport aangetoond dat 1 jaar Taliban geleid heeft tot een humanitaire crisis van ongemene proporties en dat de Taliban ook niets heeft ondernomen om deze crisis een halt toe te roepen:

(...)

De huidige humanitaire crisis is de ergste die Afghanistan ooit heeft gezien:

"(...)."

Ook het United States Institution of Peace heeft dezelfde bevindingen gepubliceerd:

"The humanitarian response in Afghanistan simply cannot keep pace with the country's worsening conditions. More than 29 million remain in need, over half of whom are children, while 15.3 million people are experiencing acute food insecurity. Almost 60% of households face barriers accessing safe water, and cholera and other diseases pose significant threats. Meanwhile, 22.1 million people require protection assistance, and 8.7 million children need education support.

These needs skyrocketed with the collapse of the former government and the subsequent suspension of international aid. Two years later, shocks from recurrent drought and seasonal flooding continue to threaten Afghanistan's critical agriculture sector and limit access to clean water. Additionally, policies restricting individual freedoms, particularly those of women and girls, impede the humanitarian response, and Afghanistan's authorities lack the capacity to provide services to their people.

Compounding these challenges is the reality of the international community's declining commitment to Afghanistan. Support for long-term economic growth all but ended with the suspension of development assistance. Though some humanitarian assistance continues, the U.N.'s request is less than 30% funded, and humanitarian organizations must navigate a complex set of sanctions that complicate aid delivery. While programs in food security and health are better funded than others, the funding shortfall for clean water and irrigation exacerbates the impacts of the drought on agriculture, livelihoods and health. In summary, this combination of political and environmental factors has only served to deepen humanitarian needs over the past two years"⁵

5 United States Institution of Peace, Afghanistan's Two Years of Humanitarian Crisis Under the Taliban, 19/09/2023,

beschikbaar

op:

<https://www.usip.org/publications/2023/09/afghanistans-two-years-humanitarian-crisis-under-taliban>

Het CGVS somt verscheidene factoren op om aan te tonen dat de precare humanitaire situatie reeds bestond, doch verliest uit het oog dat al deze redenen wel degelijk in verband kunnen worden gebracht met de machtsovername door de Taliban!

Ook het ECRE heeft een Joint Statement 'One year after the country's takeover by the Taliban: How did Europe welcome Afghans in need of protection' uitgevaardigd op 09/09/2022, die aankaart dat de situatie in Afghanistan uitermate zorgwekkend is:

"(...)."

Zij probeert zich te verschuilen achter reeds bestaande factoren, doch negeert dat de situatie enkel maar is verergerd sinds de machtsovername door de Taliban. Dit getuigt van weinig zorgvuldig bestuur.

Er is nog steeds een groot gebrek aan financiële ondersteuning, zoals ook blijkt uit het laatste Funding update 2023 van UNHCR.⁷

7 UNHCR Funding Update 2023, beschikbaar op:

<https://reporting.unhcr.org/afghan-situation-funding-2023> 22% wordt maar ondersteund!

De humanitaire crisis in Afghanistan is nog steeds niet opgelost:

"(...)."

Zo blijkt uit het Afghanistan: Humanitarian Update, May 2023, dat er nog sprake is van grote voedseltekorten en dat er grote tekorten zijn aan funds om de nodige humanitaire assistentie te voorzien:

"(...)."

Ook de Europese Commissie haalde dit recent nog aan in een rapport van het European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations van 16/08/2023:

"Afghanistan is grappling with an unprecedented humanitarian crisis. In 2023, a staggering 28.3 million people – or two-thirds of Afghanistan's population - require urgent humanitarian assistance to survive. Over 17 million people face acute hunger in 2023, including 6 million people at emergency levels of food insecurity – one step away from famine. The EU works with the NGO 'People in Need' to support the most vulnerable families with cash assistance, rehabilitation of water sources, hygiene and nutrition sessions, and more."¹⁰

10 European Commission, European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations, 2 years after the Taliban takeover: Afghanistan's population need urgent humanitarian assistance, 16/08/2023, beschikbaar op:

https://civil-protection-humanitarian-aid.ec.europa.eu/news-stories/stories/2-years-after-taliban-takeover-afghanistans-population-need-urgent-humanitarian-assistance_en

Verzoeker in de hierboven aangehaalde omstandigheden terugsturen naar Afghanistan is weldegelijk een onmenselijke en vernederende behandeling en maakt derhalve dat artikel 3 EVRM geschonden wordt.

Opnieuw dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op.

-2.2.4.

Wat betreft de precaire socio-economische situatie in Afghanistan

Dat het CGVS in de bestreden beslissing motiveert dat de huidige socio-economische en humanitaire situatie niet te wijten kan zijn aan het opzettelijk handelen van actoren (in casu de Taliban) en dat zij besluiten dat de huidige precaire situatie in Afghanistan het gevolg is van complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds aanwezig waren voor de machtsvername door de Taliban.

Zij motiveren verder dat er geenszins aangetoond kan worden dat de huidige precaire situatie te wijten is aan het opzettelijk handelen door de Taliban of andere actoren.

Echter behaalt de huidige complexe situatie in Afghanistan wel degelijk een zorgwekkend niveau waardoor verzoeker bij een terugkeer terecht zal komen in een situatie die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

a)

Zo schrijft het World Food Program Afghanistan dat 15,3 miljoen Afghanen honger lijden op dit moment:

"A humanitarian crisis of incredible proportions has grown even more complex and severe since the Taliban took control. Job losses, lack of cash and soaring prices are creating a new class of hungry people. A total 15.3 million Afghans are not consuming enough food. The country is on the brink of economic collapse, with the local currency at an all-time low and food prices on the rise."

Verder:

"Acute malnutrition is above emergency thresholds in 25 out of 34 provinces, and is expected to worsen, with almost half of children under 5 and a quarter of pregnant and breastfeeding women needing life-saving nutrition support in the next 12 months. As winter approaches, getting food into the country and prepositioning it at strategic locations is now the most urgent task for WFP. Once the snow sets in, roads will be cut off and communities stranded. This lean season, WFP food assistance will be the only lifeline for many Afghan families."

Afghanistan's challenges were compounded by a 6.3 magnitude earthquake which struck Herat province on Saturday 7 October, flattening entire villages and killing over 2,400 people. Within 24 hours of the earthquake, WFP had distributed 1.5 metric tons of fortified biscuits to more than 700 families whose houses were destroyed.

The international community needs to step up to avert a humanitarian catastrophe across Afghanistan. WFP urgently needs US\$400 million to help the most vulnerable 7 million people get through winter."¹¹

11 World Food Programme, Afghanistan Emergency, beschikbaar op:
<https://www.wfp.org/emergencies/afghanistan-emergency>

b)

De humanitaire situatie in Afghanistan is kritiek. Uit het OCHA Report van 14/10/2023 blijkt dat twee derde van de Afghaanse bevolking in acute nood voor humanitaire hulp zit:

"Two-thirds of Afghanistan's population, 28.8 million people, are in urgent need of humanitarian assistance to survive as the country enters its third consecutive year of drought conditions and the second year of crippling economic decline, while still reeling from the pre-existing effects of decades-long conflict. Unrelenting multiple shocks – including climatic and seismic events as well as protection concerns – are compounding humanitarian conditions, leaving Afghanistan as one of the world's worst humanitarian crises."¹²

12 Afghanistan, Asia Pacific | Humanitarian Crisis - Revised Emergency Appeal No: MDRAF007 - Revision n° 6, 14/10/2023, beschikbaar op:

<https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-asia-pacific-humanitarian-crisis-revised-emergency-appeal-no-mdraf007-revision-ndeg-6>

c)

Ook Human Rights Watch stelt deze uiterst precaire situatie vast in haar rapport "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough" van 17/03/2022:

"(...)"

((...))

Het rapport HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN, uitgegeven in januari 2022 kan hierover niet duidelijker zijn:

"(...)"

(zie (...))

d)

Dit blijkt ook verder uit het EUAA Country Guidance Afghanistan April 2022:

"(...)"

(zie: (...))

Dat het CGVS motiveert dat deze precaire situatie niet te wijten is aan de Taliban, is frappant.

Zij haalt allerlei redenen aan om aan te tonen dat de precaire socio-economische situatie al bestond in Afghanistan voor de machtsovername van de Taliban. Het CGVS is hierin ook deels correct, door dit te stellen, doch zij negeert volledig dat deze situatie sinds de machtsovername, enkel maar is verslechterd en ook nog niet is verbeterd.

Het is dan ook niet voor niets dat UNHCR in 2021, 2022 en 2023 nog steeds oproept tot een verbod om Afghaanse onderdanen terug te sturen naar Afghanistan:

"(...)"¹³

13 UNHCR, UNHCR issues a non-return advisory for Afghanistan, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/news/briefing-notes/unhcr-issues-non-return-advisory-afghanistan>.

Ook Human Rights Watch heeft zeer recent opgeroepen in een nieuwe rapport dat zicht uitspreekt tegen gedwongen repatriëring van Afghanen:

"Pakistani authorities' threats to deport more than one million Afghans puts them at grave risk of being returned to persecution and other abuse, Human Rights Watch said today."

Pakistan's Interior Ministry announced on October 3, 2023, that all migrants living without legal status in Pakistan had 28 days to leave voluntarily or face deportation. Broad calls by Pakistani officials for mass deportation have instigated an increase in police abuse against Afghans, including harassment, assault, and arbitrary detention.

(...)

UNHCR issued non-return advisories in 2021, 2022, and 2023, calling for a bar on the forced return of Afghan nationals. Recently, UNHCR has urged Pakistan not to forcibly return Afghans, saying that returns could result in serious rights violations."¹⁴

14 Human Rights Watch, Pakistan: Drop Threat to Deport Afghans: Failed Promises by Countries to Provide Resettlement Heighten Risks, 12/10/2023, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2023/10/12/pakistan-drop-threat-deport-afghans>.

Ook het recente UNAMA rapport komt tot dezelfde conclusie:

"(...)"

(zie: (...))

In januari 2023 werd er een nieuw Humanitarian needs overview Afghanistan" gepubliceerd. De bevindingen zijn allesbehalve rooskleurig te noemen:

"(...)"

De meest kwetsbare groepen volgens dit recente rapport, zijn o.a. vluchtelingen en asielzoekers:

"The population groups with the greatest humanitarian needs are:

- Vulnerable people with acute humanitarian needs in rural areas
- Vulnerable people with acute humanitarian needs in urban areas
- Shock affected non-displaced people (people affected by a sudden-onset disaster, primarily floods and earthquakes, who have not left their area of origin)
- Recently internally displaced persons and vulnerable internal migrants
- Recent cross-border returnees
- Refugees and asylum seekers"

Verder:

"Even with two thirds of the country already having humanitarian needs in 2023, further deterioration is highly possible unless the root causes and drivers of need are addressed. Substantial investments in water infrastructure, sustainable agriculture, alternative livelihoods, gender policy reform and macroeconomic stabilization are urgently needed, along with the stabilization of services supporting basic human needs – especially health care and social services – to reduce dependence on humanitarian actors to provide emergency care and transition to longer-term support."¹⁵

15 Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2023, beschikbaar op: <file:///C:/Users/verst/Downloads/AFG-HNO-2023-v06.pdf>

Verzoekende partij terugkeren naar deze penibele socio-economische situatie, die is verslechterd sinds de machtsovername door de Taliban, zal wel degelijk leiden tot een schending van artikel 48/4 Vw.

Het CGVS somt verscheidene factoren op om aan te tonen dat de preciaire humanitaire situatie reeds bestond, doch verliest uit het oog dat al deze redenen wel degelijk in verband kunnen worden gebracht met de machtsovername door de Taliban!

Zij probeert zich te verschuilen achter reeds bestaande factoren, doch negeert dat de situatie enkel maar is verergerd sinds de machtsovername door de Taliban. Dit getuigt van weinig zorgvuldig bestuur.

Dat het Commissariaat-Generaal in haar huidige beslissing, niet aantoont dat de preciaire situatie niet te wijten is aan de Taliban, minstens dat deze situatie verslechterd is.

Meer zelfs. Zij probeert zich te verschuilen achter allerlei reeds aanwezige factoren, om te stellen dat deze situatie al aanwezig was in Afghanistan, en dat de machtsovername door de Taliban hier geen invloed op heeft gehad.

Dat het UNICEF Afghanistan Humanitarian Situation Report van 1-31 January 2023 doch een genuanceerder beeld schetst:

"(...)"

(zie: (...))

Richard Benette, de VN Rapporteur van de mensenrechten in Afghanistan, kwam na een 12-daags bezoek in oktober 2022 nog steeds tot dezelfde conclusie, met name dat de humanitaire situatie in Afghanistan nog steeds uiterst zorgwekkend is:

"(...)."

(...)

Het United Nations Development Program (UNDP) heeft in oktober 2022 nog een uitgebreid rapport uitgebracht over de socio-economische crisis in Afghanistan.

De conclusies die dit rapport beschrijft, spreekt boekdelen:

"(...)."

(...)

Ook het Regional Refugee Response Plan for Afghanistan situation 2023 van UNHCR spreekt nog steeds over een uiterst preciaire situatie:

"However, the humanitarian, economic, and human rights situation continues to deteriorate significantly, particularly for women and girls. The recent restrictions on women and girls' participation in society in Afghanistan impact access to secondary and tertiary education, freedom of movement, and ability to work for non-governmental organizations, among other facets of life, and increase the risk of gender-based violence. Widespread food insecurity, soaring inflation and high economic instability, exacerbated by sanctions, limited livelihoods, and more frequent and severe climate shocks have left vulnerable populations in an increasingly precarious situation."

The World Bank estimates that Afghanistan's economy contracted by a cumulative 30-35 percent over 2021 and 2022. Two thirds of households report difficulties in covering their most basic expenses. For 2023, the Humanitarian Response Plan (HRP) covering inside Afghanistan (separate to this appeal) has identified 28.3 million people in need, an increase from 24million in 2022."¹⁸

18 UNHCR, Regional Refugee Response Plan for Afghanistan situation 2023, beschikbaar op: <https://reporting.unhcr.org/document/4453>

Verzoeker terugsturen naar zo'n preciaire en volatiele situatie, is een schending van artikel 3 EVRM.

Zeker gezien er nog steeds onvoldoende informatie beschikbaar is over hoe de Taliban reageert op terugkeerders uit Europa:

"Many states have halted deportations of Afghans, while IOM⁹⁸⁴ and Frontex have suspended activities facilitating or accompanying returns to Afghanistan.⁹⁸⁵ Therefore, no information was available about individuals being deported or returned from the EU after the Taliban takeover."¹⁹

19 EUAA, Afghanistan – Country Focus, Country of Origin Information Report, December 2023, p. 98, beschikbaar

op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_12_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus.pdf

Besluit

Verweerster is onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

De verweerster heeft nagelaten de vrees van de verzoeker zorgvuldig te beoordelen en onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Op meerdere gronden dient verzoeker een beschermingsstatuut te worden toegekend.

Nansen concludeert:

"(...)."

(zie: (...))

De verzoeker dient te worden erkend als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Het Commissariaat- Generaal schendt in de bestreden beslissing de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht." (eigen onderlijnen)

3.2. Verweerder legt op 16 februari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

Replicerend op deze aanvullende nota verwijst de advocaat van verzoeker ter terechtzitting naar arrest nr. 297 075 van de Raad met een vernietiging van de beslissing van het CGVS daar er te weinig concrete informatie is over wat gebeurt bij een terugkeer. Verzoeker stelt dat uit de *COI Focus Afghanistan over de Migratiebewegingen sinds de machtsovername*, niet kan afgeleid worden dat vanuit het Westen veilig kan teruggekeerd worden naar Afghanistan, waar hij ook wijst op de verwestering. Hij vervolgt dat de voormelde COI melding maakt van een amalgaan aan migratiebewegingen veroorzaakt door de oorlog, dat er sprake is van een terugkeer uit Iran en Pakistan, dat het gaat om mensen die tijdelijk gevlucht zijn voor het geweld van de taliban doch geen specifiek probleem hadden. Hij wijst er verder op dat uit de cijfers blijkt dat er sprake is van vrijwillige terugkeer, dat dit volgens het UNHCR gaat om ongeveer 6000 terugkeerders uit Iran, 300 uit Pakistan en 23 uit niet-buurlanden, waarbij dus niet kan afgeleid worden dat dit om westerse landen zou gaan en dat er geen weet is van vrijwillige terugkeer uit het Westen. Hij wijst er in het kader van vrijwillige terugkeer ook op dat de taliban hiervoor geen 'reclame' zal maken en dat het feit dat zij wel hoogopgeleiden terug willen niet verassend is. Betreffende gedwongen terugkeer uit het Westen licht hij toe dat er maar sprake is van enkele gevallen, dat dit, behoudens één geval waarvan dit niet duidelijk is, telkens personen betroffen die veroordeeld werden wegens terrorisme en waarvan aldus bezwaarlijk kan gesteld worden dat er sprake zou zijn geweest van verwestering. Betreffende de socio-economische situatie betoogt verzoeker betreffende de verantwoordelijkheid van de taliban dat geoordeeld wordt dat zij een moeilijke situatie geërfd hebben, dat dit in 2022 nog kan aangenomen worden, dat 3,5 jaar nadat de taliban aan de macht kwam, dit niet langer kan aangenomen worden, dat er intussen sprake is van interne twisten die ook hun impact hebben op de veiligheidssituatie. In het kader van de socio-economische situatie wijst hij er ook nog op dat ten gevolge van het taliban-beleid economieën sluiten, zoals bars en de gym, en dat vrouwen uitgeschakeld worden van het sociaal leven. Hij meent dan ook dat het aan de Raad is om een nieuwe evaluatie te maken.

4. Ontvankelijkheid

Betreffende de aanvullende nota van verzoeker van 16 februari 2024 dient gewezen te worden op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota een nieuw middel ontwikkelt waar hij kritiek uit op het in de bestreden beslissing gehanteerde toetsingskader voor de beoordeling van de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet) en voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan (artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet).

Middelen moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont verzoeker niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van voormelde kritiek niet reeds bestond op het ogenblik dat verzoeker voorliggend verzoekschrift heeft ingediend. De door verzoeker in de aanvullende nota ontwikkelde argumentatie is bijgevolg in de aangegeven mate laattijdig en dient uit de debatten te worden geweerd.

De stukken die bij de aanvullende nota werden gevoegd (attest van de werkgever en loonfiches) en de recente landeninformatie (die dateert van na de bestreden beslissing en het opstellen van het verzoekschrift) waaraan in deze nota wordt gerefereerd worden niet uit de debatten geweerd, aangezien het nieuwe gegevens betreft in de zin van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Echter merkt de Raad betreffende de in de aanvullende nota van verzoeker vermelde recente landeninformatie (onderlijnd in punt 3.1.) ook nog op dat deze voornamelijk bestaat uit het bevestigen van de landeninformatie die reeds ter beschikking was voor het nemen van de bestreden beslissing en het opstellen van het verzoekschrift – wat overigens ook blijkt uit de bewoordingen van de aanvullende nota *“dezelfde bevindingen”*, *“ook (...) haalde dit recent nog aan”* en *“nog steeds”* – zodat ook het overgrote deel van de in de aanvullende nota van verzoeker opgenomen recente landeninformatie bezwaarlijk als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”*

5.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens aanvullende nota van 16 februari 2024 doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

5.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

5.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij een liefdesrelatie had met de dochter van een voormalig commandant van het leger, provinciegouverneur van Kunduz en lid van de taliban.

5.7.1.2. Verzoeker betoogt dat hij verschillende stukken bijbrengt, dat verweerder deze stukken één voor één in twijfel trekt door te stellen *“niet bewezen dat uw huis effectief is gebombardeerd. Het loutere feit dat u een kopie van vier foto's neerlegt van een huis dat bouwvallig is, bewijst niet dat dit huis enerzijds gebombardeerd is en anderzijds dat dit uw huis is”*, dat hetzelfde geldt voor de dreigbrief, dat hij een dreigbrief krijgt van zijn maternale oom dat als hij opgepakt zou worden in Afghanistan, hij vermoord zou worden, dat verweerder dit ook afwimpelt door te stellen dat deze brief nep kan zijn, dat dit geen weerlegging is van de bewijsstukken die hij bijbrengt. Hij meent dat het bijzonder moeilijk is om bewijs te vergaren, dat indien hij bewijs bijbrengt, de waarachtigheid steeds in twijfel wordt getrokken en hij op deze manier natuurlijk moeilijk zijn verhaal kan bewijzen.

Met een dergelijk betoog slaagt verzoeker er geenszins in afbreuk te doen aan volgende motieven betreffende de door hem voorgelegde stavingstukken:

“Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van een akte omtrent uw huis in de stad, een kopie van een dreigbrief van de taliban, een kopie van het paspoort van uw moeder, een kopie van het paspoort van uw vader en een kopie van foto's van uw huis in de stad dat vernietigd is door de taliban neer.

(...)

Bovendien is niet bewezen dat uw huis effectief is gebombardeerd. Het loutere feit dat u een kopie van vier foto's neerlegt van een huis dat bouwvallig is, bewijst niet dat dit huis enerzijds gebombardeerd is en anderzijds dat dit uw huis is.

(...)

De foto's die u neerlegt, waarvan vier foto's waarop een bouwvallig en vernietigd huis te zien is, geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen en vormen geen bewijs van uw ingeroepen problemen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dit geldt aldus ook voor taskara's en dreigbrieven van de taliban. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatie."

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat verweerder de stukken één voor één in twijfel trekt met de stelling *"niet bewezen dat uw huis effectief is gebombardeerd. Het loutere feit dat u een kopie van vier foto's neerlegt van een huis dat bouwvallig is, bewijst niet dat dit huis enerzijds gebombardeerd is en anderzijds dat dit uw huis is"*. Dit motief betreft immers enkel de door hem neergelegde *"foto's van uw huis in de stad dat vernietigd is"*. Bovendien weerlegt verzoeker met dit betoog geenszins de bovenvermelde motieven betreffende deze voorgelegde stukken. Door voorts enkel te stellen dat hij een dreigbrief krijgt van zijn maternale oom dat als hij opgepakt zou worden in Afghanistan, hij vermoord zou worden, herhaalt hij enkel zijn verklaringen doch weerlegt hij hiermee niet de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat verweerder de dreigbrief afwimpelt door te stellen dat deze brief nep kan zijn, dat dit geen weerlegging is van de bewijsstukken die hij bijbrengt, dat het bijzonder moeilijk is om bewijs te vergaren, dat indien hij bewijs bijbrengt, de waarachtigheid steeds in twijfel wordt getrokken en hij op deze manier natuurlijk moeilijk zijn verhaal kan bewijzen, wijst de Raad erop, in navolging van verweerder in de bestreden beslissing, dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (Landeninformatie, nr. 1: CEDOCA, *COI Focus, AFGHANISTAN. Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Bovendien legt verzoeker van bepaalde documenten enkel kopieën voor, die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. De bestreden beslissing verwees terecht naar objectieve informatie waaruit blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten relatief, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing.

Betreffende de documenten aangaande de tewerkstelling van verzoeker in België, gevoegd aan de aanvullende nota van verzoeker van 16 februari 2024, wijst de Raad er ter volledigheid nog op dat deze documenten op zich geen verband vertonen met de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Er blijkt dat verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen. Evenwel stelt de Raad vast dat deze stukken, gelet op wat voorafgaat, op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.7.1.3. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

"Vervolgens slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk en geloofwaardig te maken."

Er wordt geen geloof gehecht aan uw relatie met F. (...), de dochter van M. (...) (A. (...)). Uw verklaringen hieromtrent zijn immers dermate oppervlakkig, dat zij ongeloofwaardig zijn. Zo zegt u dat de relatie ontstaan is toen u haar dagelijks vervoerde met de taxi naar de madrassa waar zij les gaf. U praatte steeds met haar en op een dag zei ze tegen u dat ze verliefd was op u en dat ze met u samen wilde zijn. Op deze manier zou jullie relatie begonnen zijn (CGVS p. 12, 14). Dit kan echter moeilijk geloofd worden. Een Afghaanse vrouw die zulks initiatief neemt is immers hoogst ongebruikelijk. Dat zij bovendien de dochter zou zijn van een taliban commandant en naar alle verwachtingen binnen een streng conservatieve omgeving is opgegroeid, maakt haar openlijke liefdesverklaring aan u in een dergelijke situatie nog meer ondenkbaar. Relaties buiten een huwelijk worden immers beschouwd als "zina" (ontucht/seks buiten het huwelijk) en staat gelijk aan een morele misdaad in Afghanistan. Een persoon die zich hier schuldig aan maakt loopt het risico op vergelding door familieleden en de bredere gemeenschap in de vorm van eerwraak. Vrouwen konden hier reeds voor de machtsovername van de taliban strafrechtelijk vervolgd worden. De landeninformatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier

Dat u haar dagelijks vervoerde met de taxi en op deze manier jullie relatie zou ontstaan zijn, kan evenmin om volgende redenen geloofd worden. Wanneer u gevraagd wordt wie uw klanten waren die u vervoerde met uw taxi, zegt u dat ze van overal kwamen, zonder F. (...) te vermelden (CGVS p. 6). Wanneer nadien u gevraagd wordt of u ook vaste klanten had, zegt u ja en benoemt u A. (...) en K. (...) als vaste klanten (CGVS p. 6). Opnieuw vermeldt u F. (...) niet. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe uw werkdag er normaal uitzag, antwoordt u: "ik moest elke dag gaan naar de winkel, in de ochtend nam ik mijn taxi mee en wanneer ik gedaan had met mijn winkel, mijn werk, ik ging terug naar mijn dorp" (CGVS p. 7). Opnieuw maakt u geen melding van F. (...), nochtans bracht u haar dagelijks met de taxi naar de madrassa en bracht u haar terug naar huis (CGVS p. 12, 14). Nadien wordt u gevraagd wie over het algemeen uw klanten waren, waarop u antwoordt dat wie kwam, mocht zitten in de auto en het mensen waren van de regio (CGVS p. 7). U bevestigt ook dat u vrouwen vervoerde (CGVS p. 7). Opnieuw zegt u niets over F. (...). Wanneer u ten slotte gevraagd wordt of u ook familieleden van de taliban vervoerde, antwoordt u: "neen" (CGVS p. 7). U meldt F. (...) niet, terwijl zij duidelijk familie is van de taliban. U verklaart immers uitdrukkelijk dat haar vader M. (...) (A. (...)) lid en leider was van de taliban (CGVS p. 13). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt en gevraagd wordt om welke reden u zei dat u geen familieleden van de taliban vervoerde, zegt u: "want ze gingen niet met mij, in de stad Kunduz was toen de overheid aanwezig, ze moesten toen niet naar daar, daarnaast ze hebben hun eigen motoren en auto's". Wanneer u dan erop gewezen wordt dat F. (...) familie is van de taliban, zegt u: "ja, ze was familie van de taliban, maar ze was helemaal apart, ze was alleen" (CGVS p. 22). Voorgaande redenen tonen aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u F. (...) dagelijks vervoerde en op deze manier een liefdesrelatie ontstaan is.

Vervolgens bent u niet in staat uitvoerig te vertellen over F. (...), wat wel van u kan verwacht worden aangezien u stelt een liefdesrelatie te hebben gehad met haar gedurende ongeveer twee jaar (CGVS p. 12). Wanneer u gevraagd wordt meer te vertellen over F. (...), zegt u beknopt dat ze een goed persoon en beleefd was en ze niets slecht tegen iemand zei (CGVS p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt haar uiterlijk te omschrijven, antwoordt u opnieuw oppervlakkig dat ze goed was van alle kanten (CGVS p. 15). Voorts wordt u gevraagd hoe haar persoonlijkheid was. U zegt vaag en beknopt dat ze een goede mentaliteit had (CGVS p. 15). Vervolgens wordt u gevraagd te duiden op welke manier u uw verliefdheid uitte. Hierop zegt u: "toen ze over haar liefde verteld heeft aan mij, dan ik was ook verliefd op haar" (CGVS p. 15). Ook wordt u gevraagd een anekdote over jullie relatie te vertellen, waarop u ontwijkend antwoordt door te stellen dat jullie van alle kanten een relatie hadden met elkaar en dat jullie vooral lichamelijk contact hadden (CGVS p. 15). Voorts kan u niet doorleefd en uitgebreid vertellen wat F. (...) deed in haar dagelijks leven en vrije tijd. U zegt beknopt dat ze les gaf aan kinderen en in haar vrije tijd ging ze uit naar een groot veld Dajnar Tantum (CGVS p. 15). Vervolgens bent u niet in staat te verduidelijken of jullie toekomstplannen hadden samen. U zegt namelijk: "niets speciaals, toch wel" (CGVS p. 15). Wanneer u gevraagd wordt wat u bedoelt met "toch wel", antwoordt u dat jullie toch niet bij mekaar gekomen zijn omdat haar vader zijn dochter vermoord heeft (CGVS p. 15-16). Het is opmerkelijk dat u zo weinig informatie heeft over F. (...), waarmee u een langdurige liefdesrelatie had van 2018 tot 2020 (CGVS, p. 14). Aangezien u niet doorleefd en uitgebreid kan vertellen over haar, wordt het bestaan van de liefdesrelatie verder in twijfel getrokken en ongeloofwaardig beschouwd.

Bovendien bevestigt u dat jullie liefdesrelatie publiek geweten was en u weinig moeite gedaan heeft om deze liefdesrelatie geheim te houden. Dit blijkt uit uw volgende verklaringen. Wanneer u gevraagd wordt hoe u F. (...) heeft leren kennen, antwoordt u dat F. (...) in uw huis woonde. In hetzelfde huis woonde uw familie, waarmee u uw moeder, vader, broers en zussen bedoelt (CGVS p. 14). Uw moeder was op de hoogte van jullie relatie en zei zelfs dat het "goed nieuws" was (CGVS p. 14). Wanneer vervolgens gevraagd wordt wie van uw relatie afwist, antwoordt u dat de twee broers van F. (...) op de hoogte waren (CGVS p. 16). Daarnaast bevestigt u dat iedereen het wel wist, vooral uw familie, en er waren ook mensen in het dorp die ervan wisten (CGVS p. 16). Vervolgens wordt u gevraagd of u moeite gedaan heeft om de relatie geheim te houden. U zegt dat jullie uw best gedaan hebben, maar de mensen waren toch op de hoogte (CGVS p. 16).

Voorgaande maakt het dan ook ongeloofwaardig dat de vader van F. (...), M. (...) (A. (...)), gedurende de twee jaar durende liefdesrelatie niet op de hoogte was van uw relatie. Als reden hiervoor geeft u aan dat haar vader niet altijd op éénzelfde plaats was en om de zoveel maanden pas thuis kwam. Als hij thuis kwam, bleef hij niet lang en moest hij terug vertrekken (CGVS p. 16). Dit kan niet overtuigen. Haar vader was immers lid van de taliban en commandant van het leger (CGVS p. 13). Hij had dus veel sociale contacten met andere mensen in de regio. Bovendien waren ook de broers van F. (...) op de hoogte, zo verklaart u. Dat het de vader van F. (...) nooit eerder ter ore zou zijn gekomen is niet aannemelijk. Uw moeder en familie waren samen met andere dorpelingen op de hoogte van uw relatie. De kans dat hij dan ook op de hoogte was van de relatie is reëel. Des te meer gezien u twee jaar lang een relatie had. Bovendien antwoordt u zelf op de vraag welke voorzorgsmaatregelen u trof om uw relatie verborgen te houden dat jullie uw best gedaan hadden en voorzichtig waren, maar dat algemeen geweten is dat als één iemand ontdekt dat u een relatie heeft, het wordt doorverteld (CGVS p. 17). Wanneer u erop gewezen wordt dat u zich in het publiek begaf met F. (...) en velen op de hoogte waren van uw relatie en dat dat niet voorzichtig is, zegt u: "we hebben ons best gedaan, maar het publiek heeft ons wel ontdekt (CGVS p. 17). Het is dan ook onwaarschijnlijk en ongeloofwaardig dat F. (...) haar vader pas twee jaar nadien de relatie ontdekt heeft toen haar moeder dit verteld zou hebben aan hem (CGVS p. 12, 17). Het feit dat u zo weinig moeite deed om uw relatie verborgen te houden, valt ook moeilijk te rijmen met uw vrees dat uw liefdesrelatie ontdekt zou worden door F. (...) haar vader. U zegt dat u bang was dat uw relatie ontdekt zou worden door haar vader, aangezien hij bij de taliban was en hij een probleem kon maken (CGVS p. 17). Hierbij worden toch wel wat vragen gesteld. Indien u daadwerkelijk een vrees zou hebben gehad dat uw relatie door haar vader ontdekt zou worden aangezien hij bij de taliban was, kan worden aangenomen van een normaal vooruitziend en voorzichtig persoon dat hij zijn best doet om de relatie zo goed mogelijk geheim te houden voor de buitenwereld. U heeft dit nagelaten te doen zoals blijkt uit voorgaande. Bovendien stelde u eerder tegenstrijdig dat u pas wist dat haar vader bij de taliban was in 2020 en niet gedurende de liefdesrelatie (CGVS p. 14). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u: "ja toen wist ik niet dat hij bij de taliban was, thuis zeiden ze altijd hij is nooit thuis, we hadden soort gevoel, ik was altijd voorzichtig" (CGVS p. 17). Het feit dat uw liefdesrelatie publiek geweten was en u niet de nodige voorzichtigheid heeft aangenomen om uw liefdesrelatie geheim te houden, stemt niet overeen met uw vrees ontdekt te worden door de vader van F. (...) en leidt direct tot een inbreuk op de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven.

Voorts bent u niet in staat geloofwaardige verklaringen af te leggen over de gevolgen nadat uw relatie ontdekt werd door de vader van F. (...) Zo stelt u dat hij zijn dochter F. (...) en uw vader gedood heeft. Ook zou hij uw huis in de stad gebombardeerd hebben (CGVS p. 18-20). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in staat bent uitgebreid en gedetailleerd te vertellen over de dood van F. (...). U heeft bovendien nagelaten zich grondig in te lichten over het overlijden van F. (...). Hierdoor lijkt u zich niet enorm bekommerd te hebben over het lot van F. (...), het meisje waarmee u een liefdesrelatie had. Wanneer u immers gevraagd wordt meer te vertellen over de dood van F. (...), zeg u beknopt: "ze hebben haar in het huis vermoord, mijn moeder heeft dat verteld toen ik vertrokken was, ik weet niet precies hoe ze hebben haar vermoord" (CGVS p. 19). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt te vertellen wat u meer weet van haar dood, zegt u dat u van uw moeder gehoord heeft dat ze haar hebben vermoord en haar in het dorp hebben begraven (CGVS p. 19). Ten slotte zegt u oppervlakkig dat ze overleden is door onderdrukking en haar hebben geslagen tot ze dood was (CGVS p. 19). U geeft geen concrete informatie over haar overlijden en legt evenmin enige stukken neer die dit zouden kunnen staven. Ook over de dood van uw vader kan u niet veel zeggen. Zo zegt u beknopt dat M. (...) (A. (...)) op uw vader geschoten heeft voor de ogen van de mensen in de hoofdstraat van het dorp en hem zo vermoord heeft (CGVS p. 18-19). Andere informatie geeft u niet. U legt evenmin bewijsstukken neer ter staving van de moord op en het overlijden van uw vader. Op de opmerking dat het vreemd is dat uw vader vermoord werd in publiek en op die manier ruchtbaarheid gaf aan uw relatie met F. (...), reageert u kort: "dat kan zo zijn" (CGVS p. 19). Op zijn minst merkwaardig aangezien u stelde dat M. (...) (A. (...)) kwaad en verantwoordigd was dat zijn dochter zo iets kon doen gezien hij commandant was en Pashtun (CGVS p. 12, 15). Dat M. (...) ruchtbaarheid zou geven aan dit schandaal, lijkt dan ook onwaarschijnlijk. U kan ook niet precies duiden wanneer uw vader overleden is. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u dat hij in 2021, vijf dagen voor de val van Kunduz, overleden is, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ en Dienst Voogdij stelde dat uw vader respectievelijk acht maanden en drie jaar geleden gestorven is (verklaring DVZ p. 7, Dienst Voogdij p. 2, CGVS p. 19). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u: "neen, mijn vader is niet op die tijdstippen dat u zegt vermoord, hij is vermoord toen Kunduz is gevallen, vijf dagen voor de val van Kunduz, andere provincies waren nog niet gevallen" (CGVS p. 20). Bovendien is niet bewezen dat uw huis effectief is gebombardeerd. Het loutere feit dat u een kopie van vier foto's neerlegt van een huis dat bouwvallig is, bewijst niet dat dit huis enerzijds gebombardeerd is en anderzijds dat dit uw huis is. Bovendien kan u niet specifiek verduidelijken om welke reden het huis gebombardeerd zou zijn. Zo zegt u dat het was om jullie huis te vernietigen aangezien het een mooie plaats was (CGVS p. 19). Daarnaast zou de taliban een basis gemaakt hebben van jullie huis (CGVS p. 18). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban uw huis zou vernietigen, des te meer aangezien het een mooie plaats was om dan nadien er hun basis van te maken. Het houdt geen steek dat ze van een vernietigd huis een basis zouden maken. Bovendien kon u

eerder niet zeggen waar de basis was van de talibanleden, om nadien te stellen dat uw eigen huis een basis is van de taliban wat weinig coherent te noemen is (CGVS p. 10, 18). Voorgaande redenen leiden ertoe dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent de gevolgen van de ontdekking van uw liefdesrelatie door de vader van F. (...). Uw beknopte en tegenstrijdige verklaringen hierover, klemmt met uw ingeroepen asielrelaas en leidt verder tot een inbreuk op de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven.

Aangaande uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS, kan nog volgende tegenstrijdigheid worden opgemerkt. Zo stelt u op het CGVS dat u nooit contact heeft gehad met de taliban, nochtans beweerde u eerder op de DVZ dat de taliban tien à vijftien keren langskwamen bij u thuis om woonst en eten te vragen (DVZ, CGVS vragenlijst, p. 2). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u: “neen van eten weet ik niet, waarom ze hebben dat geschreven, ze kwamen naar mijn huis toen mijn familie is vertrokken naar mijn maternale oom, ik was toen niet daar, ik was toen vertrokken” (CGVS p. 20). Dit kan echter voorgaande niet verschonen. Hoewel u beweert op het CGVS dat de taliban u kwam zoeken, bent u hiervan merkwaardig genoeg weinig op de hoogte. Zo weet u niet wie van de taliban u kwam zoeken (CGVS p. 20-21). Ze waren immers ongekende mensen en hun gezichten waren bedekt, zo beweert u (CGVS p. 21). Behalve deze stereotiepe omschrijving, geeft u geen verdere informatie over degenen die u nog steeds zouden zoeken. Uw verklaring blijft louter een blote bewering die u niet weet te staven. Het gegeven dat u heeft nagelaten meer informatie in te winnen over deze talibanleden, wijst op desinteresse en klemmt met uw ingeroepen vrees (CGVS p. 21). Voorts stelt u een dreigbrief te hebben ontvangen, maar u bent niet in staat nuttige informatie te verstrekken over deze dreigbrief. Wanneer u gevraagd wordt wie u de dreigbrief heeft overhandigd, zegt u kortweg: de taliban (CGVS p. 21). U weet niet wie van de taliban dit gebracht heeft en heeft verder geen informatie (CGVS p. 21). U bent niet in staat de talibanleden te benoemen en heeft nagelaten meer informatie in te winnen over deze talibanleden (CGVS p. 21). Ten slotte is het ook noemenswaardig dat uw twee broers, I. (...) en S. (...), na u Afghanistan hebben verlaten in verband met uw problemen en hierdoor een vrees hebben vermoord te worden, maar terug gedeporteerd zijn én nu terug wonen in Kunduz (CGVS p. 22-23). Wanneer u gevraagd wordt hoe het gaat met uw familie in Afghanistan, zegt u dat het goed met hen gaat en u niet weet of zij problemen hebben ervaren met de taliban (CGVS p. 23). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt en gevraagd wordt om welke reden u wel problemen zou hebben aangezien uw broers teruggekeerd zijn en nu geen problemen hebben, zegt u beknopt en vaag: “die zaak gaat over mij” (CGVS p. 23). U bent niet in staat duidelijk en aannemelijk te motiveren wat uw persoonlijke problemen zijn bij terugkeer naar Afghanistan. Aan uw verklaringen omtrent uw vrees voor vervolging door de taliban wordt dan ook geen geloof gehecht.

Volledigheidshalve kan worden aangevuld dat u eveneens incoherente verklaringen aflegde over uw oom. Zo stelde u bij de registratie van uw verzoek voor de Dienst Voogdij op 6 januari 2022 dat u problemen had met uw oom en om die reden Afghanistan verlaten hebt. Op het CGVS repte u met geen woord hierover. Hiermee geconfronteerd door het CGVS, bevestigt dat u geen enkel probleem heeft met een oom in Afghanistan (Dienst Voogdij p. 4, CGVS p. 22)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift, door enkel voor te houden dat de elementen die hij aanbracht nochtans aannemelijk zijn en dat de gegevens die hij heeft aangehaald niet correct zijn beoordeeld, niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

5.7.1.4. Verzoeker betoogt nog dat zijn leeftijd in vraag gesteld wordt en wijst erop dat hij analfabeet is en hij enkel kan afgaan op de gegevens die men hem steeds heeft meegedeeld.

De motieven “Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België op 3 januari 2022 zestien jaar oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 20 januari 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.3 jaar een goede schatting is. Uw geboortedatum werd bijgevolg van 14 maart 2005 naar 1 januari 1998 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast, ook geeft u door zich valselijk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw

levensloop voor uw komst naar België. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.” betreffen overtollige motieven. Immers zijn de overige overwegingen van de bestreden beslissing opgesomd in punt 5.7.1.3. voldoende determinerend om de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt, te schragen. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

5.7.1.5. Waar verzoeker nog stelt dat een duidelijke beoordelingsfout werd gemaakt en de beslissing is gesteund op verkeerde motieven en verschillende aannames dewelke niet worden gestoeld op enig bewijs, laat hij na te verduidelijken welke overwegingen in de bestreden beslissing een beoordelingsfout uitmaken en waarom alsook te preciseren welke motieven verkeerd zijn en waarom. Ook laat hij na te duiden waar verweerder uitgegaan is van ‘aannames’. Met een dergelijk vaag en niet onderbouwd betoog slaagt verzoeker er dan ook niet in om de motieven weergegeven in punt 5.7.1.3. te weerleggen of te ontkrachten.

5.7.1.6. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.7.1.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

5.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en

madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot *'qisas'*-straffen, 37 tot steniging en 103 tot *'hudud'*-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij

wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

5.7.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker laat voormelde motieven van de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

5.7.2.3. Noch uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen, noch uit de aanvullende nota van verzoeker van 16 februari 2024, kan worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan twee jaar in België verblijft, kan vooreerst niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds eind januari 2022, *in casu* iets meer dan twee jaar, is dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zijn twee broers en twee

zussen nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact met hen te hebben (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soenitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

Verzoeker wijst in zijn aanvullende nota van 16 februari 2024 nog op zijn tewerkstelling. Ter staving voegt verzoeker bij deze aanvullende nota, een attest van zijn werkgever en loonfiches.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker de verbintenis is aangegaan om in België te werken, dat hij in België werkt en hiervoor een loon ontvangt, doch deze stukken tonen niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze elementen op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van amper twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker heeft zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende iets meer dan twee jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van minstens zestien jaar in Afghanistan. Dit geldt des te meer gelet op de duidelijke banden die hij heden nog heeft met Afghanistan. Verzoeker verklaarde met zijn in Afghanistan verblijvende moeder, broers en zussen nog contact te hebben (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe door enkel aan te geven ter terechtzitting dat België een goed land is, dat hij hier een leven heeft opgebouwd en werkt, evenwel in gebreke. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn tewerkstelling, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïnterviceerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Waar verzoeker nog een betoog voert ter terechtzitting over het gebrek aan actuele informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrek aan onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende betrouwbaar acht, kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Waar verzoeker ter terechtzitting verwijst naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker

niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij ook nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

5.7.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in de aanvullende nota en het betoog ter terechtzitting, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.7.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zijn twee broers en twee zussen nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact met hen te hebben (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8).

5.7.3.4. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

5.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

5.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

5.8.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl.

de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022

zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Waar verzoeker nog een betoog voert over het gebrek aan actuele informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

5.8.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat er intussen sprake is van interne twisten die ook hun impact hebben op de veiligheidssituatie, stelt de Raad vast dat een dergelijk – overigens ongestaafd – vaag betoog niet van die aard is om aan te tonen dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER